

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 225.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

καὶ ἐκείνου καὶ ἑμεῶν ἅμα δίκαιοι
 γὰρ τοὺς τῆ ποσότητι μακροθυμία μὴ
 ἀφελήθητας, ἀλλ' ἐφόδιοι αὐτῶν με-
 ζόντων ἀμαρτημάτων πεπονημένους,
 καὶ τῆς δίκης ἐναλῶσαι πινωρίας.

Αλυπία ἑπιτοκία σκγ.

Εἰ τὰς πινωρίας μεγάλας εἶναι τῶν
 πλῆθει τῶν συνευδοκῶν εὐκότως κρίνο-
 ῖται, αἱ γὰρ λαμβάνουσαι κουροτέραι-
 πως εἶναι περὶ κλάσιν, ὅποιαν εὐκός εἶ-
 ναι τῶν κόλασιν, ὅταν παρόντων τῶν
 ἑραίων δῆμων, καὶ πάσης τῆς ἀνθρω-
 πότητος ἐλαδείν.

Ἰσιδώρα ἑπιτοκία σκδ.

Οὐδέ τίς ἄλλο μὲν εἶδεν, ὃ ἐμάχου-
 με, τῶν ὄντων ἢ δοκασίων κλάσιν.
 ὡραῖος ὁ φθόνος, ἀλλ' ἀργίος καὶ ἀρ-
 χαλός. ἰσπίδ' ἀρετῆ, ἢ πῆς κρείων
 πῶν τῶ κλάσιν κεκλήρωται φύσιν, καὶ
 πάμπαν ἀπαραμύθητος. τὸ μὲν οὐκ
 μὴ φθονεῖσθαι, ἀλυσίον ἰδὲ ἴσως, ἔ-
 κιν, εὐκλείς, φθόνος γὰρ εἰ ἀξίως
 φράσιν, μὴτ' ἐμαίποτε, μὴτε φίλοις
 ἐμαῖς συμβαῖν, καὶ δὲ φθονεῖσθαι, ἀφ-
 φροσι λοχισμῶ τὰς τῶ φθόνος κακοῖ-
 θίας φέρειν.

Τῶ αὐτῶ σκε.

Ἐγὼ φημι τοῖς οἷς εἶδεν ἐλλείπειται
 τῶν ὀφειλόντων ὡς ἀρετῶν ποσῶ-
 ρθῖνοι. πολλοὶ γὰρ μεγάροι ἀγαθόν,
 ὡς οὐκ οὐκ ἐπὶ δευζοῖναι τὴν ἀ-
 ρετῆν, ἔπειτα φροσιζοῖν αὐτῆς τῶν
 τῶν, εἰ μὴ τῆ οὐκ εἰς δυνάμει βαρσοῖε.
 ἀλλ' ἀναφύροισι ὡς τῶν θείων φροσι-
 πῶ καὶ παρὰ μὲν, καὶ τῶν πάλιν ἀεὶ εἰ-
 σιδοῖται, καὶ εἰς τέλος πάντως ἔχειν ἀ-
 ρετῆς. εἰ γὰρ καὶ τὸ κρατῶν δίδωσι
 τῶν ἀπιπάλων, τὸ ἀνθρωπίνης ρώμης
 κρῖτος, ὡς μὴδὲν ἐμποδῶν εἶναι τῆ
 τῶ ἀλλήτῃ ὡς θυμία, ἀλλ' οὐκ ὡς
 τὸ θεῖον ἑπιτοκῶν ἀναφύροισι δῖλον,

cabo simul. Equum est enim eos qui nul-
 lam ex tanta lenitate utilitatem accepe-
 runt, verum ab ea grauiorum scelerum oc-
 casionem traxerunt, diuine iustitiæ suppli-
 ciis atque tormentis constrictos teneri.

Alypio Episcopo. 223.

Si grauissimas eas pœnas esse merito iu-
 dicamus, quarum multi conscij sunt (nam
 occultæ leuiores quodammodo esse so-
 lent) qualem hunc cruciatum esse verifi-
 mile est, cum presentibus cœlestibus po-
 pulis atque in hominum omnium oculis
 & aspectu constituetur.

Isidoro Episcopo. 224.

Cum in nulla alia re bona, aut boni spe-
 cium habente (vir mihi cognominis) lenis
 est inuidia, verum acerba & truculenta:
 tum verò in virtute, quæ boni naturâ pro-
 priè sortita est, consolationem prorsus om-
 nem respuit. Ac quidem inuidia flagra-
 re, molestiæ quidem expers fortasse fue-
 rit, at minimè præclarum & luculentum
 (nam ita se gerere, vt merito ipsi inuidea-
 tur, velim nec mihi vnquam nec amicis
 meis contingat) Oportet autem eum, cui
 inuidetur, inuidiæ malignitates prudenti
 animo perferre.

Eidem. 225.

Ego iis, quibus earum rerum, quæ ad virtu-
 tē adipiscendā fieri debēt, nihil deest (mul-
 ti quippe, tamen si virtutem maximum bo-
 num, vt reuera est, esse statuunt, ipsius ta-
 men haud magnam curam gerunt) hoc
 dico, ipsos, si modò virium suarum fiducia
 minimè nitantur, verum ea quæ rectè &
 cum laude gerunt, ad diuinam opem re-
 ferant, & turbulentos animorum motus
 profligaturos esse, & ad virtutis metam
 peruenturos. Nam etsi id quod humano
 robore præstantius est, hoc præbet vt ad-
 uersarios quispiam superet: tamen cui di-
 uinū numen auxilio est, victoriam scilicet

ipsi acceptam ferenti, huic contrà, si sibi laudem ascribat, minimè mirandum est, si quominus victoriam adipiscatur, impedimentum afferat.

Eidem. 226.

Breuter dicere volo, quod perspicuis verbis eloqui nolo. Si malus esset, qui ab insidiantibus contumelia afficitur (scis de quo loquar) eos, à quibus nunc maledictis incessitur, summos laudum suarum præcones nunc haberet.

Eidem. 227.

Quisquis probitatis particeps est, huic virtutem honore affici gratissimum erit. Quemadmodum enim si Legislator quispiam maximas flagitiis pœnas constituat, haudquaquam ipse ad perpetrandum flagitium paratus esse existimandus est: eodem modo cum quis eximia & singularia virtutis præmia audiens, voluptate afficitur, ad omne virtutis genus propensus ac paratus esse existimatur: atque bonis quidem omnibus refertus, nullo autem malo infectus. Nec verò mirum atque absurdum est, quod probi viri virtutem admirentur, atque amore complectantur.

Arpocræ Scholasticæ. 228.

Huius
auctoris
liber ad-
versus
Gentiles.

Quòd diuinatio ars apud Gentiles nugarum plena erat, atque incassum omnium ore celebrabatur, in libro aduersus Gentiles à me demonstratum est. Quoniam autem Homerum vt sapientissimum testem producis, eundem vicissim aduersum te producã. (Graue enim atque auctoritatis plenum illud etiam testimoniũ est, quod ab hostibus sumitur.) Nam cum Helenũ, qui vaticinandi artem profitebatur, inducit, Alexandrum fratrem monentem, vt pugna euolet, profectũsque in urbem Mineræ vnã cum muliereulis vora faciat, ac postea eas quidem precantes, ipsam autem eorum preces aspernantem, ac deinde vatem eum hortantem vt Græcorum præ-

ὄπι πρὸς αὐτὸ τὴν νίκην, πρῶτον ἔδειν χρῆσιον, εἰ ἐμποδῶν εἴη πρὸς τὴν νίκην.

Τῷ αὐτῷ. σκτ.

Συντόμως φράσαι βύλομαι, ὁ φράσαι σαφῶς ἐβύλομαι. εἰ κακὸς ἦν ὁ παρὰ τῆς ὀπίσθου παροινῶδης ὁ δῶτα δ' ὄν λέγω, τοὺς νῦν λέγοντας κακῶς, ἔχει ἂν ἀκροῦς ἐπωμῆτας.

Τῷ αὐτῷ. σκζ.

Πᾶς ὅταν μέπει χαλοκαγαθίας, ἀσπιδοῦ τῆς ἀρετῆς τιμωρίας, ὡς παρὰ γὰρ εἰς νομοθέτης μεγάλας κόλασας τῆς ὀλιγομῶν τούτοις, οὐκ ἂν αὐτὸς γε ὀλιγομῶν ἐξῆσθαι ὀλιγομῶν νομοθεῖν. ἔτι ὅταν τις ὀλιγοφύει τὰς τῆς ἀρετῆς ἀμοιβὰς ἀκούων ἡσθῆν πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἔτοιμος εἶναι δόξει. καὶ ἀγαθῶν μὲν πάντων ἐμπλεῶς, κακοῦ δὲ οὐδεὶός. καὶ θαυμάζει τὸ γὰρ καὶ φιλεῖσθαι τὴν ἀρετὴν παρὰ τῷ πρὸς αὐτὸν οὐκ ἀπεικός.

Arpocræ Choloaticæ.

Ὅτι ἡ μαυκλή ὕβρις ἦν παρ' Ἕλλησι, καὶ μάτην ἐθρυλλεῖτο. δέδεικται μὲν μοι ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας λόγῳ. ἐπεὶ δ' Ὀμηρον ὡς σφώτατον μάρτυρα πρὸς ἄλλη, τὸν αὐτὸν ἀντιπρὸς βαλόμεν, σέμνη γὰρ καὶ ἡ παρὰ τῆς ἔθρων μαρτυρία. ὅταν γὰρ ποιῆ τὸν Ελεον μάντι ὄντα, Αλεξάνδρω τ' ἀδελφῷ ὀλιγομῶν, τῆς μὲν μάχης ἀποσπῆναι, εὐξασθαι δὲ τὴν Ἀθηναίαν μετὰ τῆς γυναικῶν ἐν ἄσσει γινόμενον. εἶτα τὰς μὲν εὐχόμενας, τὴν δὲ ἀνανεύσαν αὐτὴς δὲ τὸν μὲν μάντι πρὸς ὀλιγομῶν εἰς μάχην πρὸς ἀλεῖσθαι τὸν ἀρετὴν τῆς Ἕλληνας. τὸν δὲ πρὸς ὀλιγομῶν καὶ πρὸς ἀλεῖσθαι μὲν, ἡ πρὸς ὀλιγομῶν δὲ